

בג:

שום היתומים פרק שישי ערכין

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(ח) ישי"י ד"ה וזיתא וכו'
אשה בגין שקדמו: (ז) ד"ה
אם סוטי וכו' דהשתא וכו'
לזו אדעתא דהני גבסי
לחפיה אלם סוטי דימניה:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

(א) דאמער מ"א אדמו"ר
 (ב) לוי הכהן, משה'ס משפחה ובר
 (ג) נחמן; (ד) מורי הרה"ק
 (ה) נחמן; (ו) מאי שמעיה
 (ז) א"ת; (ח) נחמן; (ט) מידר שמעיה
 (י) א"ת; (יא) נחמן; (יב) לאשה
 (יג) משה'ס משפחה שמעיה'ס
 (יד) הרב'ס זון; (טו) לוי הקדוש ואין
 ק"ל הכהונה יוצא נדה אגב
 (טז) חוקר יעקב אבא מירון
 (יז) חוקר מנהיג מירון; (יח)
 (יט) אהרן לוי דבשמן קדושת
 (כ) אהרן לוי נוכח מ"ל ל"א קדושת
 (כא) מוסף דינו וסדרה ל"א
 (כב) משה'ס אשכנז ל"א לראש
 (כג) חורות מירון צירף צירף
 (כד) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון
 (כה) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון
 (כו) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון
 (כז) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון
 (כח) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון
 (כט) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון
 (ל) אהרן לוי דבשמן קדושת מירון

פס. שהמפיסה רכ הוגא מטענלי לכחובתה ויהא השלמותו ויהיו קבלן שנושא ונותן ביד: אי לים לים. נכסי ללוה ששעת ה לא משתעבד ערב בלחמיתו דכיון דאין לו ממנה לפרע מן לא גמר ומשעבד נפשי: דאיתמר: לעיל קאי דלמרח היחאה למ"ד קבלן וכו': ערב דכפוסה דכרי הכל לא משתעבד. דמלוא קא עביד ויוגס ולא מדי משתכר לוה דהא לא שוין יחבא וזו: ולא מדי חפרה גרסינן: ערב סתן. דחיישינן שמא יעשו קטניה עליו ודורו האלה: לוקח סתן. מי חיישינן לקטניה שלאחר שמתדור וזו קרקע מן הלוקח יחזירה ודורו האלה: כדוכלא ליחשוב וזילין. כסחור זה שמונה משמיה. כלומר מנה הני וזהו דין ללוקח: ניוול וזיוכין. במהם וזו היה לו קטנות: **מתני'** ויהיה עליו כפוסה אשה. (א) שקדמו גירושין להקדש דליכא קטניה: אלה הפודים פודה. בעלים פודין אותן מן הקדש בזה דביר או בדבר מועט על מנת לשלם דודאי לא חייל עלייהו הקדש שהרי אינו שלו והאי דבר מועט משום גיריה אלא כדמפרש בגמרא: מופין פודי דירב. בעל חוב יוסף פד להלוותו דינר לזה ופודה את הנכסים האלו: **גמ'** למע לי למישר הפודה פודה. שכן אשה ובעל חוב נאלץ פדוה דהא לא חיל עלייהו וזו חזקת אדם מקדים דבר שאינו שלו: דכרי אכסו. כפ' בתרא (לקמן ג.) (א) אם חובו כנגד קטניה פודה. בדבר מועט כדלמחן (א) וזו השאלה איכא למימר כי אחיפה מעיקרא אדעתא למיגביה מהכן נכסי אחיפה. ואי לא דחובו וישר מהקדישו לאו אדעתא דכרי לא גביי אלא המותין לו אומנתו הלה כל אפי' הקדש. ל"א אלא לאו אינו פודה אלא בלא פדיון יקח והראשון ששמי והוא עיקר: ודכתיב עד כמה. סבירא להו לעדעתא לאו נכסי אחיפה: עד סגלא. (א) אבל כזיר מפלגא לא: **מתני'** משכנין אסור. בזכר נכסין לנתינתו וטעל בעל כרחו: מזון וכסות ומטה כזו ומפילין אכלוהו ששיינין לו מעות לקטון אם אין לו: מכל מין ומין. שיש לו (א) אומנות שזכירה ד' וחסד: כלים: מעלדין. דלדורס ד' מגירה שייבא סתן מכל פנימות ומתכן מהר כעין שיש לעושי מפרקות: אמרו. נמדד בקר גזו הן כלי ואומנתו: מין אחד דכרה ומין אחד מועט. כגון ג' מעלדים ומגירה אחת שטן שנים המרובה והשלשית לגזור: וכל שיש לו מן המועט. כמה שיש לו ולא זניקא לו אחריתו דהיכי דעא חסד היה: קאי לה דכרי השאלה נמי תיכאי היה: המקדים נכסיו. תפילין בכלל נכסיו: מעליו לו דו ספיליו. ופודה אותן: גמ'

נותנין לו שני מינין מן המרובה וכל שיש
בסיו מעלין לו תפיליו: גמ' מאי טעמא דאמר קרא
וא

ד' שמואל יאמרו והקדש יוצא בלא פדיון:

[illegible]

עֵרֵב תָּנִן הַקֶּשֶׁשׁ תָּנִן זֶקֶק מִהוּ. תִּמְחָה לְרִבִּי וְכִי לֹא יֵדַע שֶׁכָּבֹל הַשֵּׁם לְדֹאשָׁה גִּזְבָּה מְכֻזָּמָה מִן הַלְקֻזֻּמוֹת (פֶּסֶקוּטָה) וְיִהְיֶה דִּמְיוֹ לְדֹאמִר לֹא נִמְצֵא לֹא גִזְבִּי אֲמֵלִי אִינֶה גִּזְבָּה מִן הַלְקֻזֻּמוֹת וְשִׁמָּה יִלֵּךְ שֶׁמֶכֶר נִכְסָיו וְיִגְרֹעַשָׁה מִיד לִכְךָ הִיא חֹשֶׁשׁ מִשּׁוּם קִטְיוּלָא אֲזַל אִם הִיא הַמֶּכֶר קֹדֶם

היהה מן הגירושין שנישה לאחר
ומן לא היינו חוששין מן הקטיוא:
הפורה פודה. לפשיי משמע
דהיינו האי דמפרש
לאחר כך הקדים תשעים ויהי חזון
משמע מוסף קור דניר ולין הלשון
משמע מן פועל נראה לפני הדלף
מירי שאין חזון כנגד הכנסים אלא
מירי כגון הקדים מהה ויהי חזון
ז' מהה ויהי' סתירה כל הנהיה
לפדות יפדה מן ההקדש וימן כנגד
ההחזר שהנכסים ימירם על החזון
יפאז כל הנכסים לחזון ע"י שיהי
כנגד החזון כל חל ההקדש ויהי נראה
שפדה הכל ולא אמרי' שיהי הקדש
נגלה פדיון והפדה ימן לאשה כתובתה
אז יבטל חזון:

מוֹסֵף עוד דבר בו. פירש
בגל חוב יוסף להלוותו
דבר ופודה הנכסים וסוף משמע
לפרשו שבעל חוב עלמס פודה ואין
לשון המשנה משמע כן דקמי על
ממנת יתכן כי לכן נראה לפרש שכל
היוסף להלוות עוד דבר ופודה הנכסים
הכלול כי ליתן חוב ממונה ובעל
חוב חובו: **משום** דר' אבהו:
בבבא מביא רש"י (א) ראייה דהא דלמר
מכאן (ב) ממונה דק (ג) הקדש מפיק
מדי שיעבוד דוקא הקדש דקדושת
ההוא דחמיז אבל קדושת דמים לא
היא הכא דמרי' הדין אין הקדש לא
הנכסים כיון דמשעבדים הם
ואין תריך פדיון אלא משום דר' אבהו
שלא יאמרו כי ופקד גד מורי אם
הלוות אין לו אם מטלטלין דהיינו
הקדש דמים ויכריזוהו הלוה אם יחול
הקדש אם לא דודאי אם מכרן המכר
מכר ולא יתפוס המלוה מיד הלוקח
אפ"ל שאין שיעבוד המלוה על המטלטלין
לפי שכן פסק פאה אם יחול עליהן
ואין להוכיח מהא דפרש"י אלא דאמר
דכא (ב"ק דף ג:) עשה שורו אפומיק
הקדשו ואין כ"ח גובה הימנו דדוקא
הקדושת הנוף הוא דמפקע מדי
שיעבוד אבל קדושת דמים לא משמע
אפ"ל מטלטלין אין ההקדש הם עלייה
אם הוא הקדש דמים אין לו ראייה
לדאפשר להעמידה כגון שהקנה למלוה
מטלטלי אגב על המטלטלי דכ"ג חל
שיעבוד המלוה על הקדשין כדליתא
בבבא נכסי בין מקרקעי בין מטלטלי
וקאמר דלא יחול ההקדש ואין לריבין
פדיון אלא משום דר' אבהו:

דאס לא איז שווער. פירט רש"י
וואס אלץ דעמאל וועט מעקדו
נאלא דעמאל דעם אחשיה ליה ענין
העקל לא גבי מעקדו ל"א ואס לא
איזט שווער אלס בלז פדיון יקח והלאה
הקדשו כלום: ע"י פלגא.

[illegible]

קדש יצא בלא מדיון כיון שהתוב מרובה מן הנכסים וכולן משועבדים לתובו. הראי"ש ז"ל בתוספתיו: (ע' שם) דש' יהיה מכוון שצריך מדיון שאין זה יותר משנה בשנה ויתמנה אל לא יפדה כלל אף אם יודיעים שאין הם אוסרים לו למכור מן המרובה וליקח לו מן המעוט: [פז] קא יחבא זוזי אות' י' נמחק: [ז] ע' עלייהו ראין אדם אלא מלמא דיש קל ארס עשר שקונה קרע מ' שנים בכוונה אבל: [כג] משה המרביץ וחמיליו: [נ] א"ל

עין משפט
ור מצודה

ח א ב ח"י פכ"ה מהלכות
מלוה ולוה הלכה ו ועין
השנוות וכת"מ וכת"י
מהלכות אישות הלכה ט
וע"פ אה"ע סי' קכ פמ"ד

א ג מ נ ס ז ח ט י כ ל
מנהג ה' ב עש"ע
ח"ת ס' קטע סמ"ך ב:
ד מ"י שס הלכה ו ופ"ו
מהלכות אישות הלכה ט
ופ' נהננות ובמ"ח
עוש"ע אר"ע ס' קב

א. ה' מ"י פ"ו מהלכות
אישות הלכה י' טור
ש"ע שם סעיף ט'
ב. ו' מ"י פ"ו מהלכות
ערסין הלכה יד'
ג. ו' ח' מ"י שם הלכה טו':
ד. ט' מ"י פ"ג מהל' ערסין
הלכה י"דן טו' ונדר
לפס' ב"מ פסק ט' דף
ה"א

ה. י מיי שם הלכה ח:
ב (מיי פיי שם הלכה ג):

לעזי רש"י

לרוד"ש [רולידור"א].
עצד (מעין גרין).
יג"א [שד"א]. משור.

בינו גרשום

[illegible]

קריש דבר שאני שולח
לפי הפורה כר כלומר
הוצאה לפדות וזהו יסוד
היה חובו ק' מנה מוסק
וזכו לא ליסוק לחולין: וא
נצטח אותו מותר הכי נמי
דכמה. כלומר כמה יהא
הצית חובו אבל אם הוא
שלו: נלו נוהגין כסות
רובה: כגון שהיה לו הרב
הרבה ויקח לו מן המוש
צמו ולא יותר הואיל ולא

לא שיך למיטת שמא יאמרו
יים המקח למרת הלכך יש
מצדין: יד) רבי אלעזר: פון: